

Arrest

nr. 95 241 van 16 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 29 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het verzoekschrift en de bestreden beslissing blijkt het volgende:

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, dient op 3 mei 2012 een asielaanvraag in.

Op 29 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 augustus 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27/08/2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 03/05/2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 29/05/2012 door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat het schorsend beroep dat betrokkene tegen deze beslissing instelde, op 17/08/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot afstand van het geding. Overwegende dat betrokkene op 27/08/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen uit angst voor haar broer. Overwegende dat betrokkene dezelfde problemen aanhaalt die zij reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag aangebracht heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe documenten te hebben teneinde haar problemen te kunnen staven. Overwegende dat betrokkene verder verklaart ziek te zijn geworden. Overwegende dat bureau Asiel niet bevoegd is om te oordelen over medische elementen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkens al op 09/10/2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, mar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 26 oktober 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 5 november 2012.

Er werd geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel genomen uit de schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en de schending van artikel 75§2 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van, de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de kennelijke schattingsfout.

In overweging dat ter staving van zijn tweede asielaanvraag die op 27 augustus ingediend werd, mijn verzoekster vermeldde dat een van zijn burens, in Servië te komen weten zou zijn dat de Servische politie een nieuwe huiszoeking bij hem uitgevoerd had;

In overweging dat artikel 51/8 lid 1er van de wet van 15 december 1980 zoals volgt luidt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen

In overweging dat ten aanzien van deze wettelijke bepaling, men mag beschouwen dat deze bepaling aan de Minister of diens gemachtigde een beoordelingsmacht toekent die zich beperkt op het onderzoek van het nieuw karakter van de aangehaalde elementen;

Dat het aan de Minister of zijn gemachtigde behoort te bepalen of de elementen die als nieuw aangehaald worden betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure ofwel ook een nieuw bewijs brengen, van een vorige situatie en dat de vreemdeling niet in staat was te tonen om deze vorige procedure te staven;

In overweging dat het Arbitragehof aangetoond heeft dat “de Minister of diens gemachtigde, gehouden was, in deze context, te onderzoeken “of deze nieuwe elementen werkelijk of pertinent zijn”. De Minister of zijn gemachtigde mag dus, boven de elementen die niet nieuw zijn in de hierboven bedoelde zin, degene die kennelijk niet pertinent zijn in betrekking met de beoordeling die te geven is aan de erkenningaanvraag van de hoedanigheid van vluchteling, gezien de beslissingen die reeds vroeger door de bevoegde autoriteiten genomen werden, in de zin dat ze niet tot een andere beslissing dan die genomen werd, kon komen (zie, in deze zin, Raad van State, 27/11/2002, nr. 113.002);

In overweging dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering die op de tegenpartij berust, haar ook verplicht mijn verzoekster in te lichten over de feitelijke reden en de rechtsredenen waarop de genomen beslissing gegrond is, onder ander om haar toe te laten de redenen kennen waarop deze gegrond is;

In overweging dat de bestreden beslissing berust op het feit dat de verwerende partij beschouwd had dat mijn verzoekster, in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuw element zou hebben gebracht, in verband met de feiten en de situaties die plaatsgevonden zouden hebben na de laatste fase van haar vorige asielprocedure, waarin zij deze zou hebben kunnen brengen.

In overweging dat dit element onjuist is;

Dat mijn verzoekster een feit aangehaald heeft dat zich voordeed op het einde van haar eerste asielaanvraag, te weten dat de Servische politiediensten opnieuw een huiszoeking thuis uitgevoerd hadden;

In overweging dat de tegenpartij beschouwt dat dit element niet als een nieuw element beschouwd mag worden, in de mate hoe mijn verzoekster niet in bezit zou zijn van een bewijs van haar bewering;

In overweging dat artikel 51/8, 1ste in zijn formulering helemaal niet verduidelijkt dat een document absoluut getoond moet worden om een asielaanvraag weer in overweging te nemen.

Dat het feit een samenhangend verhaal te geven, die spreekt over een gegronde vrees voor vervolgingen in de zin van de Overeenkomst van Genève, zeker een nieuw element vormt die rechtvaardigt dat een asielaanvraag in overweging genomen wordt;

Dat mijn verzoekster beweert dat de tegenpartij, door zo te handelen, de bepalingen van de middelen geschonden heeft;

Dat de aangehaalde middelen ernstig zijn en de nietigverklaring van de bestreden akte rechtvaardigen;”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert de schending aan van deze bepaling die als volgt luidt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat als volgt luidt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;

- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel voert verzoekster aan dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet voorschrijft dat een nieuw element moet worden gestaafd door een document en dat een samenhangend verhaal een nieuw element vormt dat rechtvaardigt dat een asielaanvraag in overweging wordt genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het element waarop verzoekster haar tweede asielaanvraag steunde, het volgende is: verzoekster kan niet terug naar haar land van herkomst uit angst voor haar broer, verzoekster verwijst tevens naar de problemen die zij reeds heeft aangehaald tijdens haar eerste asielprocedure, verzoekster verklaart dat ze ziek is geworden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet ontkent dat zij geen nieuwe documenten heeft voorgelegd. Verder vermeldt ze dat ze verklaard heeft dat de Servische politie een huiszoeking heeft verricht bij haar thuis in Servië. Uit een vergelijking met de beslissing genomen ten opzichte van verzoeksters partner (dossier met rolnummer 110 232) blijkt dat dit een verklaring is van verzoeksters partner.

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen uit angst voor haar broer. Overwegende dat betrokkene dezelfde problemen aanhaalt die zij reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag aangebracht heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe documenten te hebben teneinde haar problemen te kunnen staven. Overwegende dat betrokkene verder verklaart ziek te zijn geworden. Overwegende dat bureau Asiel niet bevoegd is om te oordelen over medische elementen.”

Zoals reeds gesteld betwist verzoekster niet dat zij geen nieuwe documenten heeft voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag echter niet uitsluitend niet in overweging genomen omwille van het feit dat zij geen nieuwe documenten voorlegt, maar hoofdzakelijk omwille van het feit dat ze dezelfde problemen aanhaalt die ze reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag aangebracht heeft. Verzoekster betwist dit niet in het middel.

In tegenstelling tot wat verzoekster meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat of elke verklaring die nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de bevoegde asielinstantie, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven

een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuw gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Het vermelden van dezelfde problemen als in de vorige asielaanvraag zonder het voorleggen van nieuwe documenten teneinde haar problemen te staven, en het niet betwisten dat zij zich steunt op dezelfde problemen, brengt mee dat verzoekster niet met concrete gegevens aantoont waarom de vaststelling dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat ten onrechte niet werd aanvaard dat zij nieuwe gegevens zou hebben aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET